

Γράφει ο **Γιάννης Δημόπουλος***

Το ελληνικό πανεπιστήμιο βρίσκεται σε κατάσταση πολέμου. Δύο χρόνια μετά την ανακοίνωση του νόμου-εκτρώματος για την παιδεία, ένα χρόνο μετά τις απολύσεις πάνω από των μισών διοικητικών υπαλλήλων των ιδρυμάτων κατ' εντολή Υπουργείου, και μερικούς μόλις μήνες μετά την εξαγγελία διαγραφών των "αιωνίων" φοιτητών και εγκαθίδρυση security και face control, συναντούμε μια τομή. Με αφορμή την κινητοποίηση των φοιτητικών συλλόγων του ΕΚΠΑ στην Πρυτανεία, ενάντια στα security της πανεπιστημιούπολης, ο Πρύτανης του ΕΚΠΑ Φορτσάκης, καλεί τα ΜΑΤ να επιβάλλουν την τάξη και αποκλείει το κτήριο της Πρυτανείας. Με αμεσότητα, οι σύλλογοι απαντούν με την κατάληψη της Πρυτανείας για δύο μέρες, όπου και κάλεσαν σε συντονισμό τους κινητοποιούμενους μαθητές και τους διοικητικούς των πανεπιστημίων. Ύστερα από πιέσεις, ο Φορτσάκης ανακοινώνει σύγκλητο για την Πέμπτη 30/10, όπου οι φοιτητές θα εκπροσωπούνταν δι' αντιπροσώπων. Απέναντι στη λογική της αναθετικής μεσσιανικής εκπροσώπησης αλλά και στις ακραία αντιδημοκρατικές αποφάσεις, φοιτητές από τους συλλόγους του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ παρενέβησαν και απαίτησαν η σύγκλητος να διεξαχθεί ανοιχτά και όχι υπο το καθεστώς περιορισμού και αστυνόμευσης. Φυσικά η σύγκλητος διεκόπη.

Φυσικά ο αυταρχισμός και η καταστολή από μεριάς του κράτους και πιο συγκεκριμένα από πλευράς κ. Φορτσάκη δεν είναι κάτι το αναπάντεχο, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς την συμμετοχή του εν λόγω κυρίου στη συγγραφή του μνημονίου, του νόμου Διαμαντοπούλου για την παιδεία, του καταστατικού της ΝΕΡΙΤ, αλλά και της προσωπικής σχέσης του με τον κ. Μητσοτάκη. Αυτό που σοκάρει όμως στη φάση αυτή είναι η ανακοίνωση Μετώπου Αγώνα Σπουδαστών (ΜΑΣ), την παράταξη δηλαδή της ΚΝΕ με τη οποία συνδέονται υπο τις αρχές συγκοινωνούντων δοχείων. Ως σκοπούς που εξυπηρετούνται από την παρέμβαση των ΣΥΛΛΟΓΩΝ αλλά και της ΕΑΑΚ στη Σύγκλητο της 30/10 το ΜΑΣ αναγνωρίζει: <<να μη γίνει καμιά συζήτηση και να μην υπάρχει καμία ενημέρωση στη κοινή γνώμη για τα τεράστια

προβλήματα των φοιτητών του Πανεπιστημίου [...] Να δίνει τροφή για δηλώσεις όπως αυτή του Γραμματέα της Πολιτικής Επιτροπής της ΝΔ, ότι “Για όσους επιχειρούν καταλήψεις, υπάρχει συγκεκριμένη απάντηση από τους νόμους, οι οποίοι πρέπει να εφαρμόζονται”. Έχει στόχο να ενταθεί ο αυταρχισμός, να αποπροσανατολιστούν οι φοιτητές από την ανάγκη να συζητήσουν και να παλέψουν μαζικά γι’ αυτά τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Να συκοφαντούνται οι αγώνες του φοιτητικού κινήματος και οι φοιτητικοί σύλλογοι.>>

Συνεχίζοντας, η ανακοίνωση σχολιάζει ότι:

<< Πλέον είναι πιο καθαρό από ποτέ ότι δρουν τυχοδιωκτικά, για τις κάμερες και για εντυπωσιασμό, ότι γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τις αποφάσεις των συλλόγων και των συνελεύσεών τους. Με αυτόν τον τρόπο συκοφαντούν το φοιτητικό κίνημα [...]>>

Για ακόμα μια φορά το ΜΑΣ, ΚΝΕ, ΚΚΕ και λοιπές όμως οργανώσεις και σχηματισμοί, αποτυγχάνουν θλιβερά και παταγωδώς να πιάσουν όχι μόνο το νήμα των πραγματικών γεγονότων αλλά και της στοιχειώδους πολιτικής ειλικρίνειας και λογικής που θα ταίριαζε στην παράδοσή τους. Η ανακοίνωση αυτή δημοσιεύτηκε από πληθώρα αστικών μέσων (ΘΕΜΑ, ΕΘΝΟΣ κλπ) και αξιοποιήθηκε δεόντως από τους μηχανισμούς διαμόρφωσης της κοινής γνώμης, σε άρθρα περί του “Κακού και Καλού” προσώπου του ελληνικού πανεπιστημίου, σαν ενισχυτικό της ρητορείας “έξω τα κόμματα από τις σχολές”. Επειδή όμως ομολογουμένως τα αστικά ΜΜΕ υπάρχουν για τη διαστρέβλωση της αλήθειας και τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης προς το συμφέρον της κυρίαρχης τάξης, ας αναλυθούν ως τέτοια τα επιχειρήματα και οι επιπτώσεις της εν λόγω ανακοίνωσης.

Ξεκινώντας, κρίσιμο είναι να σημειώσουμε ένα στοιχείο της λογικής του ΜΑΣ, που παρότι μπορεί να φαίνεται μηδαμινής σημασίας, είναι καθοριστικό για την τραγική εκτροπή της ρητορείας του και της πρακτικής του. Αναφερόμαστε φυσικά στο πώς θεωρείται αυτονόητο από την ανακοίνωση ότι οι σύλλογοι, οφείλουν να υποταχθούν στο κέλευσμα του Φορτσάκη περί εκπροσώπων στη διαδικασία της Συγκλήτου. Σαν δεδομένο της “διαμαρτυρίας” στη Σύγκλητο είναι η αποδοχή των πλαισίων της νομιμότητας που τίθενται πλέον σαν καθοριστικό δόγμα σε ολόκληρη την κοινωνία. Σαν δεδομένο κάθε διαμαρτυρίας (αν παρατηρήσει κανείς τις κινητοποιήσεις του ΜΑΣ και του ΠΑΜΕ τουλάχιστον των τελευταίων 6 ετών) είναι η διατήρηση της τάξης, η οργανωμένη (και άρα άνευρη ;) πάλη και η αποφυγή κάθε σύγκρουσης με το κράτος που θα μπορούσε να δώσει στο ΚΚΕ ένα ασόβαρα, “μπαχαλίστικο” προσωπίο.

Σε άμεση σχέση με αυτή την ηττοπαθή και φοβική τάση απέναντι στη σύγκρουση με την

αστική πολιτική και τους εκπροσώπους της στα πανεπιστήμια, έρχεται και η επιλογή ενός αντιπάλου στα μέτρα του ΜΑΣ. Με εμμονικό τρόπο, η ΕΑΑΚ ταυτίζεται με τον ΣΥΡΙΖΑ και την φοιτητική του παράταξη την ΑΡΕΝ, και γίνεται αντικείμενο σχεδόν αποκλειστικής κριτικής εντός των πανεπιστημίων. Με αναγωγή των κινητοποιήσεων που διαφεύγουν της άμεσης σφαίρας επιρροής της σε τυχοδιωκτισμό, η ΚΝΕ αποδίδει σκοτεινές προθέσεις και άμεση εξυπηρέτηση της αστικής πολιτικής σε μια σειρά όχι μόνο αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, αλλά και συλλόγων και φοιτητών.

Η κριτική αυτή από τη μία λειτουργεί σαν δώρο στα αστικά ΜΜΕ, μιας και "ακόμα και το ΚΚΕ" καταδικάζει τα έκτροπα στο πανεπιστήμιο, απονομιμοποιώντας οποιαδήποτε διεκδίκηση του φοιτητικού κινήματος (αλλά και κάθε κινήματος) που στρέφεται ενάντια στην καταστολή και τον αυταρχισμό, με "παράπλευρες απώλειες" ακόμα και την ποινική δίωξη των ίδιων των αγωνιστών της ΕΑΑΚ. Από την άλλη, και αυτό ίσως είναι το ανησυχητικότερο, αποτελεί δήλωση υποταγής στο πλαίσιο της ποθητής από την κυβέρνηση και την ΕΕ νομιμότητας. Σε μια πολιτική αναχωρητισμού που εκπορεύεται από την βαθιά δυσπιστία για την δυνατότητα των φοιτητών, της νεολαίας και του λαϊκού παράγοντα να πετύχει νίκες στον σήμερα, το ΚΚΕ μπαίνει στο εκλογικό-κοινοβουλευτικό γαϊτανάκι της διατήρησης μιας εικόνας σοβαρού κόμματος με την αντίστοιχη κωμικοτραγική, μικρομέγαλη γελοιότητα στα πανεπιστήμια. Το ελληνικό πανεπιστήμιο βρίσκεται σε κατάσταση πολέμου. Η προσπάθεια αποχής από αυτόν είτε με την απουσία από τις κινηματικές διαδικασίες (ΑΡΕΝ), είτε με την διατήρηση μετριότητας και καθωσπρέπει προσωπείου είναι απντιπαπραθετική με οποιαδήποτε δυνατότητα νίκης και επιβολής των αναγκών της νεολαίας και του λαού εντός και εκτός πανεπιστημίου.

Θα μπορούσα να τελειώσω το κείμενο μου με τα παραπάνω. Όμως πριν ολοκληρωθεί η συγγραφή του, κυκλοφόρησε ανακοίνωση του ΜΑΣ που αποτιμά την επιτυχία της 1ης Νοέμβρη και ανακοινώνει τα κινηματικά ραντεβού του μήνα. Εκεί συμπεριλαμβάνει και την κινητοποίηση στις 6 Νοέμβρη αναφέροντας ότι : «Ειδικά για την Αθήνα προτείνουμε να οργανωθεί 2ήμερο αγωνιστικής δράσης των φοιτητικών συλλόγων του ΕΚΠΑ την Τετάρτη 5 και την Πέμπτη 6 Νοέμβρη για τα οξυμμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι φοιτητές του πανεπιστημίου, προβλήματα που έχουν αναδειχθεί όλον αυτόν τον καιρό με δεκάδες κινητοποιήσεις σε Υπουργείο, Πρυτανεία, Κοσμήτορες, Προέδρους και ενάντια στην ένταση του αυταρχισμού και των μέτρων ενάντια στη συλλογική διεκδίκηση. Την Τετάρτη 5 Νοέμβρη να γίνουν μαζικές παραστάσεις διαμαρτυρίας στις κοσμητείες του ΕΚΠΑ και να δοθεί συνέντευξη τύπου στα Προπύλαια και την Πέμπτη 6 Νοέμβρη το πρωί να γίνει συλλαλητήριο στα Προπύλαια». Δεν ξέρω αν «διορθώθηκε» η κατεύθυνση πάλης, αν συνειδητοποιήθηκε το γιγάντιο κόστος για ολόκληρο το φοιτητικό κίνημα που είχαν οι

προηγούμενες τοποθετήσεις του ΜΑΣ. Εν τέλει δεν με ενδιαφέρει η δίκη προθέσεων. Οι επιλογές για την ΚΝΕ και τους αγωνιστές της είναι δύο και ορθώνονται καθαρά μπροστά τους. Ή θα συνεχίσει να κρατάει στάση ίσων αποστάσεων και θα ευνοεί έμμεσα (αλλά ουσιαστικά) τον αντικειμενικά ισχυρότερο, τον πρύτανη της καταστολής, τα ΜΜΕ της διαστροφής, τους μηχανισμούς της υποταγής και την κυβέρνηση της κοινωνικής καταστροφής. Ή θα συμβάλλει τώρα σε ένα μαχητικό φοιτητικό κίνημα που θα παλεύει για δωρεάν σπουδές και δημοκρατία, εντός-εκτός ιδρυμάτων και θα συγκρούεται με την κυβέρνηση και τους φίλους της μες τα ιδρύματα. Κάνοντας το, θα μπει στη μάχη για τη διοργάνωση της πανελλαδικής κινητοποίησης την Πέμπτη από κοινού με την ΕΑΑΚ και άλλες αγωνιζόμενες δυνάμεις. Ευχόμενοι να διαλέξει το δεύτερο δρόμο, ετοιμαζόμαστε για τις κρίσιμες συνελεύσεις των ημερών που έρχονται, εκεί που το φοιτητικό κίνημα θα μας κρίνει όλους.

***Μέλος του Φοιτητικού Συλλόγου Αρχιτεκτονικής του ΕΜΠ και της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστερής Κίνησης**